

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **Y. G.**, narozený X
státní příslušnost X
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova
2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č. j. KRPE-84229-20/ČJ-2020-170022, ve věci zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení

Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalovaný stanovil na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k němuž došlo 12. 11. 2020 v 09.50 hodin.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že od počátku zde nebyly důvody pro jeho zajištění. Žalovaný nezjistil, že A. P., nar. X, v jejíž domácnosti byl žalobce zadržen, je jeho družkou a nikoli pouze známou, jak nesprávně žalobce uvedl při svém zadržení. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce by nebyl vzhledem ke své situaci schopen plnit povinnosti ze zvláštních opatření a současně by byl ohrožen výkon předání. Proto žalovaný nesprávně uzavřel, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, popř. složení finanční záruky, je v případě žalobce nedostačující a neúčinné.
3. Žalobce tvrdil, že má vážný a trvalý vztah s družkou A. P., která je občankou České republiky, má zde ekonomické i sociální zázemí a žalobce s ní toto zázemí sdílí. Oba plánují společný život v České republice a uzavření manželství. Žalobce podrobně vyličil podrobnosti soužití s A. P. Tyto skutečnosti žalobce uvedl již ve vyjádření, doručeném žalovanému 1. 12. 2020, a doložil je listinnými důkazy. Vzhledem k tomu žalobce nepovažoval za správný závěr žalovaného o neúčinnosti jiných opatření. Přislíbil, že je schopen se pravidelně dostavovat v určených lhůtách k policejnímu orgánu a má také dostatek prostředků na svou obživu, úhradu nákladů spojených s vycestováním a také nabídl složení finanční záruky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný při aplikaci § 124 a § 129 zákona o pobytu cizinců překročil meze správního uvážení.
4. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 234/2005-59, podle musí být správním orgánem konkrétně zkoumáno nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a toto nebezpečí musí být konkrétně odůvodněno. Žalobce dále namítl porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť svým rozhodnutím žalovaný nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky. Žalobce také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 522/2018-33, podle něhož volba mírnějšího opatření než zajištění je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření.
5. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
6. V replíce, doručené soudu v reakci na vyjádření žalovaného, žalobce sdělil, že trvá na podané žalobě. Žalovaná posuzovala možnost aplikace mírnějších opatření pouze formálně, aniž by si obstarala dostatek důkazů. Žalovaná neměla v době svého rozhodování žádné podklady, z nichž by mohla důvodně dovodit, že žalobce je nesolventní a není schopen složit finanční záruku.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k žalobním námitkám uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné a zákonné. Žalobce byl zajištěn v řízení podle nařízení Dublin III, přičemž skutečnost, že žalobce vstoupil a pobývá na území České republiky neoprávněně, tedy bez platného cestovního dokladu a víza, je jednou z podmínek aplikace institutu zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný učinil k předání cizince potřební kroky. Žalobce je prokazatelně žadatelem o mezinárodní ochranu v Řecku a Itálii – tyto skutečnosti vyplynuly z výpovědi žalobce a žalovaný je ověřil na základě shody otisků prstů v systému EURODAC. Žalovaná vznesla podnět k zahájení řízení podle nařízení Dublin III o předání žalobce do příslušného členského státu Evropské unie odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra ČR informovalo žalovaného o tom, že činí úkony ke zjištění, který ze států bude k převzetí žalobce k řízení o mezinárodní ochraně příslušný. Dne 3. 12. 2020 informovalo Ministerstvo vnitra ČR, že Itálie přijala svou odpovědnost a souhlasí s přijetím žalobce zpět.
8. Ohledně tvrzeného vztahu s družkou A. P. žalovaný uvedl, že žalobce u ní pobýval několik týdnů, aniž by kdokoli z nich měl snahu oznámit pobyt žalobce Policii ČR, jak ukládá zákon o pobytu cizinců. Žalobce o A. P. hovořil jako o své známé. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s možností přistoupit ke zvláštnímu opatření podle zákona o pobytu cizinců namísto zajištění.
9. Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Jednání

10. K návrhu žalobce nařídil soud ve věci jednání. Žalovaná byla požádána o eskortu žalobce k jednání tak, aby se žalobce mohl jednání osobně účastnit. Dne 14. 12. 2020 žalovaná sdělila soudu, že ji Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde byl žalobce přechodně umístěn, vyrozumělo o tom, že orgán ochrany veřejného zdraví nařídil izolaci všech umístěných osob a provedení eskorty žalobce k soudu tak není možné. Krajský soud se prostřednictvím žalované pokusil o zajištění videokonference, žalovaná po ověření možnosti přímo u ZZC Vyšní Lhoty sdělila, že provedení videokonference není technicky možné. S ohledem na krátkou zákonnou lhůtu k projednání a rozhodnutí věci soud usnesením podle § 49 odst. 3 s. ř. s. rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce. Jednání byl přítomen zástupce žalobce – advokát, jemuž žalobce udělil plnou moc.
11. Zástupce žalobce úvodem zopakoval argumenty uvedené v žalobě a dále zdůraznil, že je třeba posuzovat možnost nahrazení zajištění žalobce mírnějším opatřením, a to i proto, že lze očekávat, že nedojde k předání do jiného členského státu, neboť Česká republika bude určena jako stát příslušný k azylovému řízení.
12. Pověřený pracovník žalované odkázal na písemné vyjádření ve věci a dále zdůraznil, že Italská republika akceptovala převzetí žalobce a přijala za ně odpovědnost v rámci dublinského systému. Žalovaná průběžně zkoumala, zda trvají důvody zajištění, což dokumentují úřední záznamy ve správním spise. Prvotní zajištění bylo na dobu 30 dnů, a dne 10. 12. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění do 14. 1. 2021. Pověřený pracovník žalované dále rekapituloval okolnosti pobytu a pohybu žalobce na území států Evropské unie, přičemž podotkl, že důvody jeho pobytu v Evropské

unii jsou ryze ekonomické. Poukázal na to, že státem příslušným k azylovému řízení bude pravděpodobně Italská republika. Ministerstvu vnitra byly veškeré žalobcem předložené podklady postoupeny. Žalobce po dobu svého pobytu v ČR až do svého zajištění nevyvíjel žádnou snahu legalizovat si zde pobyt, nejednal s autoritami státu, neusiloval o získání víza, nemá zdravotní pojištění. Paní A. P. neoznámila, že ubytovává cizince, což je její zákonná povinnost. Žalobce nemá finanční prostředky, nemá ani možnost legálního příjmu, nemůže být ani příjemcem dávek státní sociální podpory.

13. Zástupce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí vycházelo zejména z výpovědi žalobce, který byl v době svého zajištění rozrušený a nelze vyloučit ani nepřesnosti tlumočení. Pokud žalobce označoval svou nynější družku pouze jako známou, činil tak z důvodu, že ji chtěl ochránit a nechtěl jí způsobit problémy. Pro účely rozhodnutí soudu je třeba vycházet z aktuálního skutkového stavu a přihlídnout k listinným důkazům, které byly předloženy k žalobě a žalované byly předloženy již 30. 11. 2020. Zástupce žalobce dále uvedl, že není pravdou, že by žalobce nepodnikal žádné kroky k tomu, aby si legalizoval pobyt v České republice. Jeho družka byla v kontaktu s advokátem z Prahy, s kterým situaci chtěla řešit, advokát ovšem řešení odkládal. Zajištění žalobce má v dané věci dopad spíše sankční než zajišťovací.
14. Pověřený pracovník žalované vyloučil nepřesnost tlumočení výpovědi žalobce – žalobce sám nevznášel námitky ani proti osobě tlumočnicka, ani proti průběhu tlumočení.
15. Krajský soud provedl důkaz výsledkem svědkyně A. P., která, ač nepředvolána, se dostavila k soudnímu jednání. Svědkyně vypovídala o okolnostech seznámení s žalobcem, vývoji jejich vztahu, jakož i o jejich společném soužití v České republice asi od 5. 10. 2020, kdy žalobce do ČR přicestoval. Svědkyně uvedla, že plánují s žalobcem společné soužití i do budoucna a že je ochotna mu poskytnout veškeré záruky. Svědkyně dále uvedla, že není pravdou, že by se s žalobcem nepokoušeli o legalizaci pobytu – svědkyně v této věci několikrát kontaktovala orgány Policie ČR, avšak byla odmítnuta, a jednala také s advokátem JUDr. Šedivým z Prahy.
16. Zástupce žalobce navrhoval provedení dalších listinných důkazů – vyjádření zástupce žalobce s žádostí o přehodnocení postupu v dublinském řízení, pracovní smlouvy a výplatních pásek A. P., nájemní smlouvy, vyúčtování spotřeby energií, písemných prohlášení A. P., L. S., E. O., M. H., a V. Š., fotografií členů žalobcovy rodiny, fotografie žalobce a A. P., fotografie blíže neurčeného zboží na paletě, kopií obrazovek s konverzacemi aplikace Messenger včetně obsažených fotografií a kopií palubních vstupenek. Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl z důvodů, které jsou uvedeny dále.
17. Žalobce závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.
18. Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

20. Žaloba není důvodná.
21. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“
22. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“
23. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
24. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uložit buď (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam a oznamovat jeho změny, (ii) povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, přičemž peněžní prostředky může za cizince složit i jiná osoba, (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době, a konečně (iv) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
25. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 12. 11. 2020 v 09.30 hodin provedla hlídka Policie ČR, odboru cizinecké policie KŘP Pardubického kraje pobytovou kontrolu na adrese X, X v bytě č. X. Kontrole byla přítomna A. P., nar. X, nájemkyně bytu. V rámci kontroly byl ztotožněn žalobce a současně bylo zjištěno, že se prokazuje cestovním pasem X opatřeným biometrickými údaji, jehož doba platnosti uplynula 23. 11. 2018. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné vízum ani jiné platné oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky.
26. Žalobce v podání vysvětlení správnímu orgánu, které bylo provedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka X, uvedl okolnosti svého příjezdu a pobytu na území Evropské unie. Uvedl, že z X vycestoval prvně v dubnu 2018 z ekonomických důvodů, a to na základě cestovního pasu, jímž se prokázal při nynější pobytové kontrole. Cestoval do Turecka na turistické vízum. Pěšky překročil hranici do Řecka, kde požádal o mezinárodní ochranu, aby si legalizoval pobyt v Řecku a mohl se zde volně pohybovat. Na podzim 2018 překročil hranici do Albánie, pokračoval do Černé Hory, Bosny a Hercegoviny a následně přes Chorvatsko a Slovinsko do Itálie, kam dorazil začátkem roku 2019. Zde se dobrovolně dostavil na Policii, aby požádal o mezinárodní

ochranu a legalizoval si tak pobyt. Itálie byla jeho cílovou zemí. Cestoval po Itálii a hledal si práci, to se mu však nedařilo, proto odjel do Francie, kde asi 7 měsíců brigádně pracoval v Marseille. Přes internet se seznámil s A. P., která jej ve Francii již asi dvakrát navštívila a následně jej pozvala na návštěvu do České republiky, kam za ní žalobce vlakem a autobusem začátkem října 2020 přicestoval. Po dobu svého pobytu v České republice bydlel žalobce u A. P. v X. Věděl přitom, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Důvody, pro které žalobce opustil X, byly čistě ekonomické, jeho cílovou zemí byla Itálie, kde si chtěl zařídit pobyt a žít tam, má tam přátele. A. P. označil žalobce opakovaně jako kamarádka, známou, k níž přijel pouze na návštěvu. Uvedl, že nemá v úmyslu zůstat a žít v České republice, chtěl zde zůstat ještě asi měsíc a pak se vrátit do Itálie. Na otázku správního orgánu opakovaně uvedl, že pokud by byl propuštěn, v České republice by nezůstal a odcestoval by do Itálie. Uvedl, že v České republice nemá rodinné vazby a zázemí, přijel pouze za kamarádkou A. P., s níž se po celou dobu dorozumívá přes překladáč z francouzštiny. Uvedl také, že má u sebe 500 Kč a jiné prostředky nemá a nemá ani nikoho, kdo by mu mohl vypomoci a půjčit mu peníze. Zda by mu A. P. hradila dále jeho pobyt a nechala jej u sebe bydlet, žalobce neví.

27. Žalovaný dne 12. 11. 2018 vydal rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání na dobu 30 dní. Protože proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení a rozhodnutí je pravomocné jeho převzetím, napadl jej žalobce nyní posuzovanou žalobou.
28. Krajský soud předně konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto důvodu soud nemohl v tomto řízení přihlížet ke zcela novým a překvapivým skutečnostem uváděným žalobcem a provádět k nim rozsáhlé dokazování, neboť by tím popřel přezkumný charakter soudního řízení a učinil by z něj řízení nalézací, kterým by nahrazoval činnost správních orgánů, což ovšem neodpovídá zákonné konstrukci přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví.
29. Žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích o zajištění přezkoumatelným způsobem zdůvodnil naplnění výše citovaných podmínek stanovených v § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se podrobně tím, zda v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se s posouzením této otázky tak, jak jej učinil žalovaný, ztotožňuje. Žalobce vstoupil nelegálně na území České republiky, a to – jak se zatím jeví – z ryze ekonomických důvodů. Ve správním řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by, byť jen okrajově, mohly naplnit některý z důvodů relevantních z hlediska případného udělení mezinárodní ochrany. Pobýval postupně v různých státech Evropské unie (Řecko, Itálie, Francie), v některých žádal o azyl, nevyčkal však výsledku azylových řízení a svévolně se pohyboval v schengenském prostoru. Na základě toho je opodstatněný závěr, že žalobce zneužívá instituty azylového práva pouze k tomu, aby si legalizoval možnost volného pohybu po území. I vstup a pobyt na území České republiky byl poznamenán naprostou lhostejností k předpisům a pravidlům, a to i lhostejností k restrikcím v souvislosti s probíhající pandemií onemocnění covid-19. Za těchto okolností nelze žalobcem nyní prohlašovaným závazkům k dodržování případných uložených opatření rozumně důvěřovat. Žalobce nemá platný cestovní

doklad, nemůže tedy samostatně oprávněně cestovat do Italské republiky, kam má být předán, a současně nemohl uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Proto dospěl žalovaný správně k závěru, že v jeho případě jsou naplněny podmínky § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a je dáno vážné nebezpečí útěku.

30. Žalovaný se dále přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou, zda by v případě žalobce nepostačilo uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Těžiště žalobních námitek přitom spočívalo právě v tom, že zajištění jako nejprísnejší prostředek je nepřiměřené a že by v případě žalobce postačovalo uplatnění opatření mírnějších. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalobce v průběhu podání vysvětlení zcela jednoznačně vypovídal tak, že by v případě propuštění v České republice nezůstal a odcestoval by do Itálie. Tím by se ovšem nutně musel dopustit dalšího protiprávního pohybu a pobytu na území členských států Evropské unie. Žalovaný tak důvodně dospěl k závěru, že uložením zvláštních opatření by nebylo možné zajistit účel předání. Stejně tak jednoznačně se žalobce vyjadřoval ve vztahu k vlastním finančním možnostem, popřípadě k možnosti, že by finanční záruku složily za žalobce jiné osoby – žalobce jednoznačně uvedl, že sám finančními prostředky nedisponuje a nemá ani nikoho, kdo by za něj finanční záruku složil. Žalovaný tak učinil opodstatněný závěr, že ani pro uplatnění institutu finanční záruky nejsou splněny podmínky. Protože tedy žalovaný neshledal splnění podmínek pro uplatnění zvláštních opatření, příp. finanční záruky jako mírnějších opatření, přistoupil – správně – k rozhodnutí o uložení opatření nejprísnejšího – tedy zajištění.
31. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je v otázce splnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce plně přezkoumatelné. Stejně tak krajský soud shledává i důvodnost aplikace institutu zajištění jako nejprísnejšího prostředku pro dosažení účelu předání do jiného členského státu Evropské unie. Žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí; krajský soud v této souvislosti připomíná, že v řízení o zajištění cizince za účelem předání je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Nejedná se o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Uvádí-li žalobce nyní zcela jiné skutkové okolnosti, které neuvedl v řízení před správním orgánem před jeho rozhodnutím, ač tak učinit měl a mohl, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalovaného a vytýkat mu, že nezjistil dostatečně skutkový stav. Naopak lze žalobcem nyní uváděnou verzi považovat za účelovou snahu vyhnout se nepříznivým důsledkům svého nelegálního pobytu na území České republiky včetně zajištění, které je spojeno s omezením osobní svobody. Pokud je paní A. P. skutečně v natolik vážném vztahu s žalobcem, že ji považuje za svou družku, měl tuto skutečnost uvést již při svém zadržení a podání vysvětlení. Pokud tato skutečnost vyšla najevo až nyní, v řízení před soudem, a po právní moci napadeného rozhodnutí, nemůže k ní soud – jakkoli tuto skutkovou verzi potvrdila i sama A. P. v procesním postavení svědkyně – pro účely hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlídnout, neboť je vázán skutkovým stavem, jak byl zjištěn správním orgánem v době jeho rozhodnutí. Uváděl-li žalobce ve správním řízení opakovaně určité skutkové okolnosti, na jejichž základě pak správní orgán dospěl ke svému rozhodnutí, nelze nyní prolomit účinky jeho pravomocného rozhodnutí proto, že žalobce uvádí skutkovou verzi zcela odlišnou a předkládá důkazy, které měl a mohl předložit anebo alespoň navrhnout již v době rozhodování

správního orgánu. Přitom krajský soud konstatuje, že při podání vysvětlení byl výslech žalobce veden pečlivě a se zřejmou snahou žalovaného objasnit všechny rozhodné okolnosti. Odpovědi žalobce na různé otázky jsou vzájemně konzistentní, nesvědčí o jeho rozrušení a ani na nepřesnosti tlumočení se žalobce nemůže odvolávat, neboť mu byl obsah protokolu přetlumočen a žalobce nežádal žádných změn ani doplnění, ani nevyužil svého práva dopsat cokoli do protokolu ve svém jazyce. Nelze po správním orgánu požadovat, aby za žalobce domýšlel jiné skutkové verze jeho příchodu a pobytu na území České republiky a opatřoval k nim důkazy. A pokud se okolnosti rozhodné pro posouzení splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření, popř. finanční záruky od výpovědi žalobce změnily, měl žalobce možnost podat žádost o propuštění ze zařízení, o čemž byl žalobce poučen přímo v rozhodnutí o zajištění.

32. Krajský soud tedy z obsahu spisu učinil závěr, že žalovaný nepochybil při zjišťování skutkového stavu věci. Důkazní návrhům žalobce pak soud nevyhověl z důvodu, že měly prokazovat skutečnosti, které žalobce uváděl až po vydání rozhodnutí, jež soud v posuzované věci přezkoumává. Svědkyně A. P. pak sice potvrdila skutkovou verzi uváděnou žalobcem v soudním řízení, ale pro účely posouzení zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí soud z její výpovědi žádné relevantní skutečnosti nezjistil.
33. Žalobce dále namítal, že je třeba zvažovat možnost nahrazení zajištění žalobce mírnějším opatřením i proto, že lze očekávat, že nedojde k předání do jiného členského státu, neboť Česká republika bude určena jako stát příslušný k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tímto tvrzením žalobce patrně směřoval ke zpochybnění možnosti realizace samotného účelu zajištění a podle ustálené judikatury (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150) platí, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy; o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalobce však stran tvrzené nemožnosti realizace účelu zajištění neunesl důkazní břemeno, neboť k jeho prokázání nenavrhoval žádné důkazy. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá skutečnost opačná, a sice že dne 3. 12. 2020 Italská republika přijala svoji odpovědnost a zaslala České republice souhlas s přijetím žalobce zpět. Tato skutečnost sice v době rozhodování správního orgánu nebyla postavena najisto, avšak – jak vyplývá z právě citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jehož závěry lze na posuzovanou věc aplikovat – smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Mimo to správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem; proto má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V posuzovaném případě žádné takové překážky žalovanému známy nebyly.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 15. prosince 2020

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce